

**studi
germanici**

5 **2014**

Lille Kafka-antologi

- tilegnet BB

Morten Søndergaard

Fra Processen og det halve kongerige

Solsikkerne ser overbærende på mig og griner: “Nå, går du nu der igen og tænker på, at ingenting giver mening set fra Sirius, men at hvert skridt tæller, fordi der kun er dette nu at betyde i?” Jeg ryster på hovedet. Jeg har ingen sko og lover aldrig at skrive en roman. Jeg kan huske, at jeg lå i græsset og læste Kafka. Hvor gammel er man, når man læser Kafka? Jeg ligger i græsset, og det er varmt, solen skinner over forstads kvarteret, og bogen er den første, jeg læser. Jeg mener, den første læst på den måde. Hvilken? Den læsning, som er altopslugende, som når man går ind i en bygning og bliver derinde, og en næsten uendelig række af døre står og venter på at blive åbnet en efter en, og man åbner dem. rum, jeg ikke kendte, verdner, jeg ikke kendte, men som blev lagt til netop i det øjeblik, jeg nærmede mig dem, en kæde af sætninger, som snoede sig ud i græsset, som blev tydeligere, Kafkagræsset. Jeg blev tydeligere, og verden blev tydeligere. Noget kunne tydes. Græsset, først og fremmest græsset, denne fantastiske oplevelse af græs, det tydelige græs, under påvirkning af Kafka, høj af Kafka, den måde, det solslappe græs ligesom hvidnede ned mod rødterne; det grønne græs, himlens blå og jordens brune farve, fra nu af præciseret af Kafka. Du kysser mig med fremmedordbogens røde mund. Inde i fremmedordbogen bor alt det konkrete, resterne af verden, som rasler på bunden af ordene. Fremmedordbogen er min rejsekammerat, ufremmed rejser den med mig, den bor i kuffertens etymologiske ro. Jeg slår op i den, og der står: Gérard de Nerval var rædselsslagen for, at hans hus skulle brænde, derfor udvalgte han sig de vigtigste bøger og havde dem stående i en taske ved sin seng. Det var et flugtbibliotek, som han tog med, når det brændte på, eller når han blev indlagt på psykiatrisk afdeling i Paris. Hvilke bøger står i dit flugtbibliotek? En fremmedordbog? Kafka og Andersen? De døde og de levende. Digttere skal enten være unge eller

Little Kafka Anthology

- for BB

Morten Søndergaard

From *The Process and Half the Kingdom*

The sunflowers look indulgently at me and laugh: “Well now, are you wandering around again thinking that nothing makes sense when viewed from Sirius, but that every step counts, because there is only this now to mean in?” I shake my head. I don’t have any shoes and promise never to write a novel. I remember I was lying in the grass reading Kafka. How old is one when one reads Kafka? I’m lying in the grass, and it’s hot, the sun is shining above the suburb, and the book is the first one I’ve read. I mean, the first one read in that way.

Which one? The kind of reading which is all-consuming, like when you go into a building and stay in there, and an almost endless series of doors is waiting to be opened one after another, and you open them. Rooms I didn’t know existed, worlds I didn’t know existed, but which were added exactly at the moment I approached them, a chain of sentences which snaked through the grass, which became more distinct, the Kafka-grass. I became more distinct, and the world became more distinct. Something could be distinguished. The grass, first and foremost the grass, this fantastic experience of grass, the distinct grass, under the influence of Kafka, high on Kafka, the way the sun-slack grass seemed to whiten down towards the roots; the green grass, the blue of the sky, and the brown colour of the earth, from now on clarified by Kafka. You kiss me with the red mouth of the dictionary of foreign terms. Inside the dictionary of foreign terms lives everything that’s concrete, the remains of the world, which rattle on the bottom of the words. The dictionary of foreign terms is my travel companion, unforeign it travels with me, it lives in the suitcase’s etymological calm. I look up something and it says: Gérard de Nerval was petrified that his house would burn down, he therefore picked out the most important books and kept them in a bag by his bed. It was a getaway library which he took with him when things got too hot to handle, or when he was sectioned in

døde, i hvert fald gamle og vise og have lange, hvide skæg eller sidde i hjørnet med et glas hvidvin og ligne en forkullet engel. Eftermiddag smager af zink fra kaffemaskinen. Kafkamaskinen. Alt, hvad der er, varer tre sekunder. Hundene slikker mine fødder, men jeg har ikke andet end lidt salt at tilbyde. Støvsangeren i toppen af asketræet insisterer: Det, der kommer, er det, der var, det, der sker, er det, der skete. Jeg må tørre bordene af, man kan ikke skrive i alt det støv. Det hylér for mit øre, min farmor sagde, at når det hylér, så taler nogen om en, men hvilken telefoncentral holder styr på den form for kommunikation? Jeg går tur op i bakkerne, H.C. Andersen og Kafka sækker bagud og vil helst snakke sammen om gamle kærester, så de må selv finde tilbage til huset.

the psychiatric ward in Paris. Which books are in your getaway library? A dictionary of foreign terms? Kafka and Andersen? The dead and the living. Poets must either be young or dead, in any case old and wise and have long, white beards or sit in the corner with a glass of white wine and look like a charred angel. Afternoon tastes of zinc from the coffee machine. The Kafka machine. Everything that lasts three seconds. The dogs lick my feet, but I have nothing but a little salt to offer. The grief warbler at the top of the ash-tree insists: That which hath been is that which shall be; and that which hath been done is that which shall be done. I have to wipe the tables, one can't write in all this dust. There's a whistling in my ear, my grandmother used to say that when there's a whistling someone is talking about you, but which telephone exchange keeps tabs on that kind of communication? I take a walk in the hills, Hans Christian Andersen and Kafka lag behind and would rather talk about old girlfriends, so they'll have to make their own way back to the house.

Ud

Fra *Fordele og ulemper ved at udvikle vinger*

Ja.
Jeg længes

efter at se
som et dyr ser.

Fugle mader deres unger i hegnet.
Jeg spiser spejlæg og ligger

og leger i Kafkagræsset
uden for barndommens vinduer.

Vinden jager gennem græsset. Jeg rejser
mig, hvor skal jeg hen? Ikke hjem. Hjem?

Lynyngel klækker i min infrastruktur.
Blomster står og vil ingenting.

Demente skyer glider hen over en himmel
som hele tiden er ny.

Out

From *The pros and cons of growing wings*

So.

I long

to see
like an animal sees.

Birds feed their young in the hedge.
I'm eating fried eggs and lie

around playing in the Kafka-grass
outside the windows of childhood.

The wind chases through the grass. I get
up, where am I going? not home. Home?

Express broods hatch in my infrastructure.
Flowers stand around without purpose.

Demented clouds glide across a sky
which is always new.

Foran Biblioteket

Fra At holde havet tilbage med en kost

I døråbningen ind til Nationalbiblioteket i Buenos Aires spørger Borges katten, som bor der, om han må have lov at gå forbi den. “Det er muligt,” svarer katten, “men du skal vide, at jeg er mægtig. Og jeg er kun den underste dørvogter; fra sal til sal står der dørvogtere, den ene mægtigere end den anden. Allerede den tredje kan ikke engang jeg tåle synet af.” Borges nikker og går forbi den ind i biblioteket.

In Front of the Library

From *To hold back the sea with a broom*

In the doorway of the National Library in Buenos Aires Borges asks the cat which lives there, whether he may be allowed to pass it. “Possibly,” answers the cat, “but you must understand that I am powerful. And I’m only the lowliest doorkeeper; there are doorkeepers on each storey, one more powerful than the next. Even I can’t bear to look at so much as the third one.” Borges nods and steps past it into the library.

Translation from the Danish: Christopher Sand-Iversen